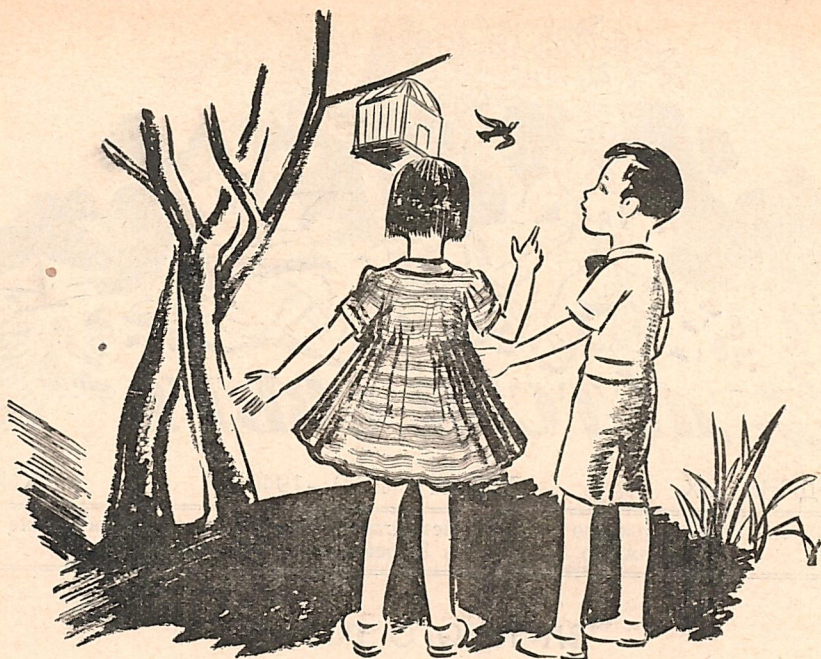

ПТИЧКА — ЗАТВОРНИЦА

Иванчо стоеше съ вирната глава предъ тѣхната кж-щичка. На стената бѣше закаченъ кафезъ, въ който се мѣташе насамъ-натамъ една птичка.

— Колко много е хубава! — се радваше Иванчо. Само за-що не иска да пѣе, както си пѣеше въ гората? — Марийке, — извика той презъ стобора, — ела да видишъ нѣщо!

— Сега ще дойда.

И презъ комшулука се зададе едно спретнато момиче съ весели сини очи.

— Какво има?

— Ела, ела, — теглѣше я Иванчо за ржката къмъ кафеза.

— Вижъ

Веселото лице на Марийка се затъмни.

— Горкичката, какъ се мжчи!

— Ще свикне.

— Забрави ли, какво ни заржча учителката? — поде тжжно Марийка. Да не ловимъ птичките, защото сж пол-езни, тѣ ядатъ гжсеници, Иванчо, — моля ти се, бжди добъръ — пустни птичката.

— Ами, ще я пустна... толкова се мжчихъ да я хвана, а сега да я пустна.